

7. Veľkonočná nedeľa A

*Pán je moje svetlo a moja spása,
koho sa mám báť? (Ž 26,1)*

Prvé čítanie

Skutky apoštolov 1,12-14

Keď bol Ježiš vzatý do neba, apoštoli sa vrátili do Jeruzalema z hory, ktorá sa volá Olivová a je blízko Jeruzalema, vzdialená na cestu dovolenú v sobotu.

A keď prišli do mesta, vystúpili do večeradla, kde sa zdržiavali: Peter a Ján, Jakub a Ondrej, Filip a Tomáš, Bartolomej a Matúš, Jakub, syn Alfejov, Šimon Horlivec a Júda, syn Jakubov.

Všetci jednomyselne zotrvali na modlitbách spolu so ženami, s Ježišovou matkou Máriou a jeho bratmi.

Druhé čítanie

1. Petrov list 4,13-16

Drahí bratia a sestry, radujte sa, že máte účasť na Kristových utrpeniach, aby ste sa mohli radowať a jasať, keď sa zjaví jeho sláva.

Blahoslavení ste, keď vás hanobia pre Kristovo meno, lebo to Duch slávy, Duch Boží na vás spočíva.

Len nech nikto z vás netrpí ako vrah alebo zlodej alebo zločinec alebo sliedič. Kto však trpí ako kresťan, nech sa za to nehanbí, ale nech oslavuje Boha, že nosí to meno.

Evanjelium

Ján 17,1-11a

Ježiš dvihol oči k nebu a povedal: "Otče, prišla hodina, osláv svojho Syna, aby Syn oslávil teba. Ty si mu dal moc nad všetkými ľuďmi, aby daroval večný život všetkým, ktorých si mu zveril; a večný život je v tom, že poznajú teba, jediného pravého Boha, a toho, ktorého si poslal, Ježiša Krista.

Ja som ťa oslávil na zemi, dokončil som dielo, ktoré si mi zveril. A teraz ty, Otče, osláv mňa pri sebe samom slávou, ktorú som mal pri tebe skôr, ako vznikol svet.

Zjavil som tvoje Meno ľuďom, ktorých si mi dal zo sveta. Tvoji boli a dal si ich mne a oni zachovali tvoje slovo. Teraz spoznali, že všetko, čo si mi dal,

je od teba; lebo som im dal slová, ktoré si mi dal ty; a oni ich prijali a naozaj spoznali, že som vyšiel od teba, a uverili, že si ma ty poslal. Prosím za nich. Neprosím za svet, ale za tých, ktorých si mi dal, lebo sú tvoji. Ved' všetko, čo je moje, je tvoje, a čo je tvoje, je moje. V nich som oslávený. Už nie som vo svete, ale oni sú vo svete; a ja idem k tebe."

Na zamyslenie

V tzv. rozlúčkovej Ježišovej reči sme sa dostali k bodu, v ktorom nadišla "hodina", tá hodina, keď Ježiš hodnotí svoj život. Mohli by sme tiež povedať, že nám zanecháva svoje dedičstvo. Čo považuje za dôležité? Aká je jeho najvnútornejšia prosba, želanie? Ježišov pohľad späť vrcholí do slov: "Zjavil som tvoje meno ľuďom." (Jn 17,6) Zjaviť meno neznamená nič iné, ako to, že Ježiš nám umožní hlbšie nahliadnuť do Božej podstaty, do toho Boha, ktorý sa ukázal svojmu národu už v dávnej minulosti v horiacom kríku slovami "Ja som, ktorý som – Jahwe". Presne toto meno vyjadruje Božiu podstatu, ktorá je neprekonateľným spôsobom vyjadrená, zhustená práve v osobe Ježiša Krista. Všetko, čo Ježiš kedy povedal a urobil až po svoju smrť, nám pomáha vycítiť, kto a aký je Boh. Boh v Ježišovi neprestáva milovať aj vtedy, keď Ho ľudia pribíjajú na kríž. A to, že smrť nemá posledné slovo, potvrdzuje Boh v Ježišomom zmŕtvychvstaní. Celý Ježišov život, jeho ohlasovanie, jeho smrť a jeho vzkriesenie je obsiahnuté v jednej jedinej vete: "Zjavil som tvoje meno ľuďom." (Jn 17,6) Vyjadrené inými slovami: v Ježišovi Kristovi potvrdzuje, ukazuje Boh, že je tu v každej fáze ľudského života a smrti s každým človekom a pre každého človeka.

Dnešné čítania zo Sv. Písma nás pozývajú zastaviť sa a pozrieť sa z tejto perspektívy na náš vlastný príbeh viery, života a lásky s Bohom a na Boží príbeh lásky s každým človekom. Ako sa menil, vyvíjal môj obraz o Bohu v priebehu môjho života? Mohol som tento vzťah "Boh so mnou" zažiť v mojom živote? Ako sa mi darí, keď sa zdá, že som Boha stratil/a z očí? Snažím sa napriek tomu hľadať spojenie s Ním a to v dôvere v prísľub Jeho neustálej blízkosti? Smel som už zakúsiť, že Boh síce neukončí, nevyrieši moje utrpenie nejakým čarovným slovíčkom, ale že príde do uviaznutia, do väzenia mojich bolestí a pomáha mi tam vytrvať, vydržať? Viem vnímať to miesto, ktoré je v Božom srdci pre mňa pripravené, cítim tú spojitosť, ktorá nekončí ani v smrti? Každý z nás a všetci ľudia, ktorých milujeme, ktorí sú nám blízki, jedno, či sú už mŕtvi alebo nie, majú svoje vlastné a zvláštne miesto v Božom srdci a to tak v ich dobrých ako aj zlých dňoch. Mám takýto obraz o Bohu, ktorý ma sprevádza mojim životom, a ktorý viem dať s presvedčením aj iným?

Teraz, keď sa Veľkonočné obdobie blíži k svojmu koncu, sme pozývaní pozorovať, všímať si, či skúsenosť Veľkej noci skutočne zmenila náš život. Upevnili sme počas minulých týždňov, od začiatku veľkonočného pôstu náš vzťah s Kristom tak, že preniká, napĺňa silnejšie ako predtým náš život? Je nám tento vzťah oporou, keď nás naše životné situácie často konfrontujú s onou otázkou "prečo?", a na ktorú neexistuje žiadna ľudská zmysluplná odpoveď? Je nám oporou, keď prežívame úzkosť, keď sa cítíme opustení, doslova "Bohom zabudnutí" tak, ako Ježišovi učeníci po jeho nanebovsúpení? Ako sa vyrovnávame so situáciami, v ktorých sa cítíme "bez Boha", keď vôbec necítíme, že "nebeský" Kristus je nám so svojou láskou blízko?

Stopercentné a dokonalé nasledovanie Ježiša je nemožné, pretože my ako smrteľní, koneční ľudia narážame často na naše ľudské pochybnosti, neistoty, strachy a obmedzenosti. Napriek tomu – "Aby sa stalo niečo možným, musí sa človek stále znova pokúšať o to nemožné", tvrdí Hermann Hesse. Samotné neustále snaženie sa hľadiet' zas a znova na Ježišov odkaz, bude zlepšovať zrak pre Božiu prítomnosť v našom živote. Keď pripustíme, že život so svojimi skúsenosťami môže byť pre nás školou, môže byť Božia večná prítomnosť uprostred nášho sveta pre nás stále viac viditeľnejšia, zreteľnejšia a počuteľnejšia.